Verdad que sería estupendo

Per EloiA el dt., 26/01/2010 - 09:00

Cómplices
-
Está llorando el sol

Lletra original

Verdad que sería estupendo
que las espadas fueran un palo de la baraja
que el escudo, una moneda portuguesa
y un tanque, una jarra grande de cerveza

Verdad que sería estupendo
que las bases fueran el lado de un triángulo
que las escuadras sólo reglas de diseño
y los gatillos gatos pequeños

Que apuntar fuera soplarle la tabla a Manolito
que disparar darle una patada a un balón
y que los "persing" fueran esa marca de rotulador
con los que tu siempre pintas mi corazón
Verdad que sería estupendo
que las bombas fueran globos de chicle
que las sirenas fueran peces con cuerpo de mujer
y las granadas una clase de fruta

Que alarma fuera un grupo de rock and roll
y que la pólvora fuera para hacer fuegos artificiales
y que los "persing" fueran esa marca de rotulador
con los que tu siempre pintas mi corazón
con los que yo siempre pintas tu corazón

Y no existiera más arma en el mundo
y no existiera más arma en el mundo
más que el "mi arma" andaluz

Verdad que sería estupendo.

Lletra traduïda

Que els tancs siguin de cartró!

"que las espadas fueran un palo de la baraja
que el escudo, una moneda portuguesa"

... la cançó pren els mots que usem per la guerra i en fa una metàfora. Si el llenguatge pot canviar, nosaltres també podem canviar! O, al menys, podem somiar en els canvis ni que siguin poètics.

Et proposem un exercici de pacificació: Semblantment al recurs lingüístic de la cançó, agafa aquells mots que per a tu resulten violents i cerca-hi l'altra cara de la moneda. Si esteu en grup podeu posar-ho en comú posteriorment.

Una processó d'impotència (del llibre "Amor al vent", Eloi Aran Sala. Editorial Claret)

A falta d'una setmana per a la gran manifestació global per aturar la guerra a l'Iraq, en Pau ha tingut una idea genial, fer un tanc de guerra de cartró. Al sortir de casa s'ha trobat als contenidors d'escombraries un parell de tubs grans i llargs de cartró i això li ha despertat aquesta idea. Se'ls ha endut al casal de joves on ell col·labora i, després d'engatussar-me amb la seva idea del "tanc de la pau", hem anat a donar una volta pels carrers a cercar cartrons. Hem tingut sort, a un parell de cantonades hi havia un munt de caixes d'embalatge de neveres plegades, les hem agafades i ens les hem endut fins al casal de joves. Els següents dies hem aplegat un grup de nois i noies que ens han ajudat a muntar el tanc que ha pres unes dimensions considerables. Al final del procés el tanc fa força patxoca. Amb pintura de mans l'hem emblanquinat i l'hem folrat de flors, pancartes i eslògans. Ocupant tot el darrera, una gran inscripció: "Benaurats els qui treballen per la pau"[1].

Per fi ha arribat el gran dia. Ens trobem al casal gent d'arreu, des dels joves dels grups de confirmació fins a joves d'una parròquia i altres grups de diferents escoles. Jo he vingut amb el grup de joves del centre d'esplai del barri i ens hem afegit al gran grup de manifestants. Hem sortit en processó. Uns quants nois duien el tanc pel damunt dels seus caps creant una gran impressió entre els manifestants. Al darrera, les pancartes elevades i un gran cor animat per tambors i cants. La tarda ha estat llarga, costava molt avançar i, inevitablement, el grup s'ha anat desmembrant. Enmig de la gran moguda m'he recordat que aquella setmana havíem encetat la quaresma i que em trobava colze a colze amb d'altres joves carretejant el nostre tanc de la pau com si estiguéssim portant un dels passos de la Setmana Santa.

Per una estona, mentre corejàvem consignes, m'he entretingut a fer analogies, en d'altres paraules, a meditar quines semblances i diferències hi havia entre el nostre tanc de la pau i un pas de Setmana Santa. Als passos de Setmana Santa es duen imatges de la Passió de Nostre Senyor, com Jesús a l'hort de Getsemaní, Jesús jutjat o camí del calvari. La imatge cristiana per excel·lència és la del Crist mort en creu. En l'evangeli de Sant Joan aquesta imatge es magnifica i es carrega d'una dignitat teològica tal que acaba sent la imatge de l'amor més gran mai conegut per la humanitat. Què és estimar? Això és la creu, l'amor lliurat fins a l'extrem. Per altra banda penso que la creu és un instrument de tortura i de mort que l'aparell militar romà reservava als més desgraciats. En ella Tu vas voler parlar-nos de l'amor, com si avui escollissis fer un discurs sobre l'amor assegut en una de les cadires elèctriques que es veuen en les pel·lícules de televisió[2].

El nostre tanc de la pau també parla de la teva creu i del teu gran amor, Senyor. En aquesta processó laica per la pau duem l'amor a través d'una màquina de guerra. Aquest tanc de cartró que carretegem a les nostres espatlles parla d'un poble iraquià crucificat per l'Herodes contemporani, maltractat i aïllat fins a fer-lo morir de fam per la comunitat internacional i, ara, li toca el torn de l'abús als exèrcits estrangers. Tu, que vas proclamar benaurats als qui treballen per la pau i cerquen la justícia, vas ser "ningunejat" pels poders polítics i religiosos fins acabar sent condemnat. Impotència. Amb aquesta paraula et vas quedar mentre deies l'*elohí, elohí, lamà sabactaní[3]*. Amb aquesta sensació cridem ara pels carrers de Barcelona. El nostre amor per la pau i la bondat és sistemàticament "ningunejat" per un govern creòntic[4] i ens sentim impotents, Senyor, com tu, penjat en la creu.

La processó ha tingut un final digne, una eucaristia al casal de joves. Al moment de donar la pau, avui hem estat molt conscients que aquesta pau que demanem va més enllà de les abraçades i les altres mostres afectives que ens donem cada dissabte al vespre. La pau que demanem no és per a nosaltres sinó per aquells que realment la necessiten, que el metge no ha vingut a sanar els qui ja estan bons sinó als malalts[5]. També el "vingui a nosaltres el teu Regne" del parenostre ha tingut avui una ressonància diferent en la nostra assemblea eucarística. Hem entès que la pau no pot anar deslligada d'una opció compromesa amb la justícia. Si l'Alfons Comín[6] reclamava cristians al partit i comunistes a l'església, ara cal reclamar cristians als nous moviments socials i alter-globalitzadors a l'església. L'amor no passa mai[7], però cal cercar-ne les seves concrecions actuals.

Amor endins, carrega la teva motxilla.

- Uns tubs de cartró i unes caixes d'embalatge vora el contenidor serveixen per engendrar i donar rostre a una idea. El carrer és un lloc per transitar o hi saps veure quelcom més?
- Com treballes el tema de la pau en el teu centre d'esplai?

- En aquesta ocasió els joves del centre d'esplai es troben amb d'altres joves per anar plegats a una manifestació amb molts d'altres. Com t'ho fas per socialitzar - participar en la vida social - el teu centre d'esplai?

[1] Mt 5, 9.

[2] Aquesta imatge ja ha estat recollida en la darrera escena de la pel·lícula *"Pena de muerte"* o en una versió laica de la passió que és la pel·lícula musical *"Dancer in the Dark"*, amb Sean Penn i Björk com a protagonistes respectius.

[3] "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat", Mc 15, 33, aquesta cita és posada en boca de Jesús en referència al Salm 22

[4] Creont és el tirà de la tragèdia sofocleana *"Antígona"*. El tirà està decidit a complir la seva paraula, perquè en ella hi va la seva autoritat, encara que aquesta paraula es digui parricidi. Aquesta és la fascinació per tot govern populista i absolut, compleix les seves promeses encara que sigui una promesa de genocidi.

[5] Lc 5, 31

[6] fundador del moviment "Cristians pel socialisme".

[7] 1 Cor 13